

Præmiereserven indeholde et passende Tillæg til Forsikringsfonden. Udtrykket: „et passende Tillæg“ finder jeg ikke heldigt; det er for øvrigt gjort til Genstand for Kritik ogsaa i Landstinget af det sidste kongevalgte Medlem. Raadet faar herved en diskretionær Myndighed, som ikke er heldig. Det er ikke heldigt, at Raadet skal kunne foreskrive Selskaberne noget, som har væsentlig økonomisk Betydning for dem, og det kan eventuelt dette faa. De er i alt Fald afhængige af en Afgørelse af Raadet paa dette Punkt, og jeg skønner ikke rettere, end at Forsikringsraadet lige saa godt maatte kunne foreslaa en bestemt Regel at gaa efter, saaledes at det var en Lovbestemmelse, man var undergivet, og ikke en maaske vilkaarlig Embedsmands-Afgørelse. — I § 18 findes der noget lignende. Der er Spørgsmaal om, med hvilket Beløb et Selskab kan give den Bygning, den ejer og har Kontor i, ind under Forsikringsfonden. Der er givet den Regel, at det maa ske med det Beløb, Forsikringsraadet finder passende, dog ikke ud over $\frac{4}{5}$ af Ejendomsskyldens Beløb. Her kan ligeledes indtræde Konflikter; man kan komme til at staa overfor Afgørelser af Forsikringsraadet, som man overhovedet ikke begriber, og hvorved man kun kan føle sig som Genstand for Vilkaarlighed. Der er ikke noget i Vejen for at fastsætte den forholdsmaessige Størrelse af Beløbet i Almindelighed, det behøver ikke tillige at være Genstand for Forsikringsraadets Skøn.

En Bestemmelse, som er noget i Slægt med det, jeg her har omtalt — altsaa Bestemmelser, hvor jeg mener, der i det hele er en Mulighed for, at der skabes daarlige Forhold, Rivninger, Gnidninger mellem Selskaberne og Forsikringsraadet af saadan Art, at de burde undgaas — er den Bestemmelse, som er indført i Lovforlaget § 24. I § 24 staar der i 1ste Stykke: „Ethvert Livsforsikringsselskab er forpligtet til naar som helst i Forretningstiden og paa Selskabets Kontorer, saavel Hovedkontor som Filialer i Indlandet og Udlandet, at tilstede Forsikringsraadet eller Medlemmer deraf tilligemed deres Medhjælpere Adgang til at efterse Selskabets samtlige Bøger og Bilag.“ Hidtil har det været til- ladt Forsikringsraadets Medlemmer at komme paa Selskabets Hovedkontor, og det er ogsaa naturligt, at de skal kunne komme der, men det ses ikke, at det kan være rigtigt, at de kommer til Selskabets Filialer i Indland og Udland. Da de Selska- ber, jeg har med at gøre, driver stor uden-

landsk Forretning, har jeg haft særlig Anledning til at overveje, om en saadan Bestemmelse er rimelig. Jeg tror, den højt- ærede Minister vil indrømme, at hvis et dansk Forretningskontor i Udlandet faar Besøg af danske Embedsmænd, som er sendte derved for at undersøge det, vil det være et saadant Slag for den Forretning, at den maaske ikke vil forvinde det. Det vil være givet, at man vil tro, at der er noget meget alvorligt paa Færde. Det er efter min Mening en Ødelæggelse af Selskabets Kredit, at det skal kunne gøres til Genstand for Undersøgelse paa Filialkon- torer i Udlandet, som hvis f. Eks. danske Embedsmænd skulde kunne komme ned til „Hafnia“s Kontor i Paris og foretage Undersøgelse af dets Papirer og Bilag. Noget saadant er slet ikke fornødent, thi alle de Papirer og Bilag, der kan komme i Betragtning, er til Stede i Selskabets Hovedkontor i København. Ligeledes vilde det være opsigtvækkende, hvis Forsikringsraadet udsendte Agenter for at undersøge Papirer og Bilag rundt omkring paa et Selskabs Filialkontorer i Indlandet. Jeg tror der- for, at denne Bestemmelse, naar den ikke hidtil har været nødvendig, ogsaa er unød- vendig i Fremtiden. Jeg tror, den er et Udtryk for en vis bureaukratisk Tendens, som det er berettiget at gaa imod. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at denne § 24 yderligere har været bebyrdet med en Bestemmelse, som Landstinget dog har taget ud, en Bestemmelse, der netop i høj Grad tydede paa, at der, naar vi er inde paa, at Staten skal kontrolere private Forretninger, er Tilbøjelighed oppe til at gaa for vidt, og at der er Grund til at passe paa. Det var den Bestemmelse, at et Selskabs Generalforsamling skulde kunne overværes af Forsikringsraadets Medlem- mer. Et Selskabs Generalforsamling er en Sammenkomst mellem Selskabets Bestyrelse og dets Interessenter, og det forekommer mig, at man ikke kan sætte Politi til at passe paa, hvad der foregaar. En Gene- ralforsamling er i Virkeligheden noget, der burde være skærmet som Privatliv, og der er heller ikke nogen Grund til at sætte Politiet til at passe paa, thi der sker i Al- mindelighed, ingenting paa en saadan Generalforsamling. Jeg har i 16—17 Aar ledet saadanne Generalforsamlinger og har været selvanden ved alle disse Lejlig- heder, saa jeg ved, der sker ikke noget. I og for sig kunde det have været meget hyggeligt, om Forsikringsraadets Medlem- mer havde været til Stede, det vilde have forøget Forsamlingen stærkt, men efter